

In Granada, Spanje

In Granada heb ik het adres van Antonio Marin. We lopen in een, door zwaar renovatie werk, opengereten smalle straat. Stof en hitte is niets vreemds in Spanje maar dit is toch wel het kwadraat ervan. We slaan de hoek om waar de gitaarbouwer moet werken. Er is niets dan een verlaten kruispunt en een knetterende scooter. Geen uithangbord, geen etalage, geen naambordje, geen raam. Ik ben nog doof van de knalpijp van de scooter maar Julia hoort een gitaar. We kijken door de kier van een vervelozende deur en zien een jongen een gitaar proberen. We zijn bij het atelier aangekomen van de wereldvermaarde gitaarbouwer Antonio Marin. Eenmaal binnen blijkt ook de jongere José Marin Plazuelo in hetzelfde atelier te werken. Twee voor de prijs van een! Een ruimte van vier bij vier meter met langs de wand een stuk of tien gitaren, dat belooft wat. De gitaarspelende jongen blijkt een reparatie te hebben laten uitvoeren en vertrekt tevreden met zijn gitaar. Een kort intro in hakkelend Spaans volgt. Mijn Spaanse woordenschat bestaat, afgerond naar boven, uit elf woorden en dat is een optimistische schatting. Het blijkt dat er tien hagelnieuwe gitaren kant en klaar aan de muur hangen echter allen zonder mechaniek en dus ook zonder snaren. Wat gaat hier mis? Is dit het nieuwe zakendoen? Nu een topgitaar met korting en zelf afbouwen! Laat u verrassen door de klank. Uiteraard is er duidelijk een financieel probleem of een logistiek probleem of beiden. Niet spelen is niet kopen dat is duidelijk voor mij. Wat een treurige toestand. Eerder die dag waren we op zoek naar het atelier van Paco Santiago Marin, maar zijn adres bleek niet te kloppen en na een vruchteloze tocht te voet door oververhit, stoffig Granada zijn we nu dus terug bij af. Dan blijkt er tóch een adres van Santiago Marin te zijn. Het wordt door neef Plazuelo op een kaartje genoteerd. We maken een foto met de armen om elkaars schouders alsof we elkaar al vele jaren kennen waarbij de zachtmoedige Antonio en de ernstige José als geroutineerde entertainers in de lens kijken. Het is al laat en we willen naar het Alhambra waar ik via internet kaarten voor heb besteld. Morgen bel ik Santiago Marin.

Naar de webwinkel

Bij het Alhambra staat een enorme menigte mensen te wachten. Groepjes van tien mensen tegelijk mogen naar binnen. Zodra je binnen bent: mozaïeken. Driedimensionaal of in het platte vlak, mozaïeken. Na enige tijd word je meegezogen door de hypnotische werking van de vormen. De lijnen zijn gidsen naar je fantasie. Je fantasie is een verbinding met het universum. Niemand ontkomt eraan. Uiteindelijk sta ik aan de rand van de centrale vijver waar ik ooit op een video Andres Segovia het Recuerdos de Alhambra hoorde spelen van Francisco Tarrega. Het gerucht gaat dat er legioenen gitaristen naar deze vijver komen met gitaar om even te spelen. Ik kom niet verder dan een vertwijfelde luchtgitaar voor de foto. Ik schaam me een beetje en weet niet waarom. Met je gitaar tussen de toeristen gaan zitten spelen? Ik dacht het niet. De vermenging tussen Arabische en Romeins Christelijke opvattingen van bouwstijl zijn een bevestiging van wat je al wist. Wie je bent, waar je bent maakt niet uit. Probeer er iets moois van te maken en leef.

Toch zijn de verschillen soms zo groot tussen de Arabische en de Christelijke indrukken dat het wel moet leiden tot verwarring en onduidelijkheid. Eén voorbeeld daarvan treft mij: de fonteinen in het Alhambra. Allereerst is er de zacht kabbelende Moorse fontein waarvan het geluid, volgens de overlevering, het denken niet mag overstemmen. Daarentegen laten alle Christelijke fonteinen juist zonder enige aarzeling zoveel mogelijk gespetter en gespatter horen om maar de pracht en praal van het leven te benadrukken. Wat is beter, een kabbelende of een spetterende fontein? Ook deze oude culturen kwamen er niet uit gezien de geschiedenis vol geweld en oorlog, maar ze staan nu in een museale spagaat in Granada te wachten op ons toeristisch bezoek.

Eenmaal weer buiten kan ik toch niet wachten tot morgen en bel het nummer van Paco Santiago Marin. Hij neemt op en we maken ondanks mijn onbegrijpelijke Spaans een afspraak voor de volgende dag. Dan begint het te regenen. Met bakken, de straat verandert in een rivier. Regen in Granada.

We staan voor een inham aan de Avenida America waar we gisteren ook stonden! Waarom hangen die Spanjaarden geen groot uithangbord

Naar de webwinkel

op? We hebben er gisteren op twee meter afstand voor gestaan zonder het te weten. Paco Santiago Marin doet open en we komen in een goed en ruim atelier. Er zijn, en dat is mijn geluk, twee topmodellen ‘treinte aniversario’ (dertig jarig jubileum) die morgen worden opgehaald door de eigenaren. We hadden geen dag later moeten komen of er was geen enkel speelklaar model meer te proberen geweest. Ik speel op beide gitaren en ben overtuigd.

Vrijwel direct weet ik dat ik deze gitaren mooi vind. Wat is dat?! Het instrument trilt mee tegen je lijf. Dat doen alle gitaren. Deze gitaar klinkt helder. Dat is wel vaker. Evenwicht in de toon. De bouw is licht en explosief maar met veel diepte. Pfh. Ik weet niet precies waarom, maar het zit goed. Na een uur gaan we weg met de belofte nog contact op te nemen indien ik wil bestellen. Na bestelling sta ik een jaar op de wachtlijst, dat wel. Paco Santiago Marin is een kleine maar energieke man. Pretoogjes verlichten zijn gezicht en een Andalusisch karakter bevolkt zijn instrumenten. Het is een samenspel van indrukken waardoor je als eenvoudige sterveling niet precies weet waarom je iets wel of niet mooi vindt. De vriendelijke uitstraling van het gebied is een realiteit maar ook zijn de Moorse en Christelijke overheersing een historisch feit. Oorlog en vrede tussen compleet tegengestelde culturen zijn hier, aangevuld met zigeunerbloed en het soms extreme klimaat, in evenwicht geraakt in het DNA van de Andalusische mens. Ik kan mijn gedachten niet makkelijk van de gitaar afhouden maar toch wacht ik nog een paar dagen tot we in Nederland terug zijn en stuur dan een email met daarin de definitieve bestelling van de gitaar waar ik daarna een jaar op moet wachten. Een jaar is lang, heel erg lang. Zeker voor zo’n ongeduldig iemand als ik. Maar ook een jaar gaat voorbij. De Costa del Sol zal niet verdwenen zijn en er zullen zeker weer honderden appartementen met uitzicht op zee opgeleverd zijn. Het Alhambra zal er, ondanks de schoonheid van de mozaïeken, als bewijs van menselijk grootheidswaan nog steeds zijn. De Gitanos voor de terrassen zullen gewoon doorgaan met het spelen van eendeloze rumba’s en andere snel verteerbare muziek. De flamenco puro zal zich verder terugtrekken in besloten clubs waar geen toerist meer naar binnen komt zonder connecties. Enorme reclameborden en knetterende scooters vervuilen de sfeer van de oude grote steden, maar af

en toe staat in een willekeurig café iemand op en danst een Sevillanas of een Solea zonder dat iemand er om vraagt. Ze klappen het ritmische compas en juichen bij een energieke beweging van de danser. Olé!

[Naar de webwinkel](#)